

denne Morgen følt Tvivl, om jeg nu ogsaa havde Kaldelsen.“

Betty sænkede sit Strikketøj i Skødet.

„Kaldelsen?“ sagde hun. „Hvad mener du, Emanuel?“

„Den rette Kaldelse, mener jeg. Guds Kaldelse.“

Betty rystede paa Hovedet.

„Jeg forstaar dig ikke.“

„Aa jo, du forstaar mig nok. Du véd dog, at jeg aldrig har hørt til dem, der har troet, at Kjole og Krave gør en Mand til Præst, eller at en Eksamen tør gælde for Guds Bemyndigelse til at tale i hans Navn. Og dog har jeg først sent ret forstaaet, at Gud selv udvælger sine Tjenere . . . optugter dem gennem haarde Prøvelser til lydige Fuldbyrdere af hans Vilje. Kan du huske, Betty, at jeg for nogen Tid siden fortalte dig et Sagn, jeg dengang netop havde læst? Det var om en from Mand i Jødeland, der hele sit Liv ydmygt havde søgt Gud og fulgt hans Veje, — Verdens Børn til Forargelse. Og dog slog Herren ham Saar efter Saar, lagde hans Vinmarker øde, sendte Pest og Død over hans Hus og Slægt, indtil han var hjemløs her i Livet som Fuglene paa Havet. Og der stod, at først da fattede han Guds Vilje med